

ඇഴു

ൺ

ൺ

ൺ

@

ൺ

ൺ

ൺ

ൺ

ൺ

Author
Akira
Illustration
Hidari

**คุณชาซามิ@
ไม่พยายามหนีเธอ**

Author : Akira
Illustration : Hidari

คุณซามิ น้องสาวที่ผมรักที่สุด ตอนนี้เธอตกอยู่ใน**สภาพตกู๋**
อย่างสมบูรณ์จากเสียงที่เกิดขึ้นครั้งก่อน กลายเป็น**อิติโคโมอิ**
ไม่ยอมออกจากห้องเลยครับ
ผมพยายามทำทุกวิธีแล้วครับ แต่ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงสักนิด
ตั้งนั้นเลยคิดว่า**จะมาขอความช่วยเหลือ**จากทุกคนในบ้าน
ยางะมิคุนะครับ

REC

บทสัมภาษณ์ของ
สามพี่น้องยางะมิ

REC

-

+

รบกวนด้วยนะคะ~บ

อย่างที่บอกไป ผมไม่มีไอเดียที่จะทำให้คุณซามิสำเร็จ เลยอยากจะลองมาถามคุณนะคะ-- โอ๊ะ คุณทามะ อยู่คนเดียวเหรอครับ?

"ว้าว ว้าว ทามะเองล่ะ! ปะป๊ะอินมาที่บ้านด้วย แปลกจังเลยน่า ทามะตกใจเลย! ปะป๊ะอินจะเข้ามาในโต๊ะอุ่นชา' ด้วยกันป่าว?"

ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะอยู่นานหรอกครับ

"ว่ะซ่าซ่า..... ขึ้นเถอะ! มันอุ่นน้ำ เธอ แล้วได้ปอบมะมะอินบ้าง ป่าวล่ะ? เมื่อไม่นานมานี้มะมะอินโคตรคนไม่ตีแกลังก็เลยไม่สำเร็จ ทามะเป็นท่วงล่ะ

ใช่แล้ว ทามะจะไปวัดใหญ่ให้มะมะอินตีกว่า ของถนัดทามะเลย? เมื่อไม่นานมานี้ทามะเพิ่งใช้กำลังแขนที่โงงเหียนไปเอง พอมีเสียงดัง พลั๊ก อาจารย์ใหญ่ก็ไม่ขยับอีกเลยล่ะ"

คุณซามิน่าสงสารนะคะ คิดว่าถึงจะได้จับความจากคุณทามะ ก็ไม่ดีขึ้นหรอกครับ

จะว่าไปความหวังดีของคุณทามะนะ มักจะไม่ค่อยเป็นผลเสมอเลยนี่ครับ

"ทาดา! ทักๆ ที่ทามะไม่ได้มีเจตนาร้ายแท้ๆ นะ! โอ๊ะ ปะป๊ะอินกินส้มมั๊ย? อ้ออชนะ! ใช่แล้ว ถ้ากินขนมหวานๆ มะมะอินจะต้องสำเร็จขึ้นแน่แล้ว อ้าวล่ะ ทามะจะพยายามเปลี่ยนบ้านของมะมะอินให้เป็นขนมตุลล่ะ!"

'การปรับเปลี่ยน' แบบนั้นจะเป็นแผลใจของคุณซามินะคะ ดังนั้นอย่าทำเลยครับ

● REC

REC

โอ๊ะ! อยู่นี่เอง สวัสดิ์คิคุบคุนคาเคะมิ

"ทำไมอาจารย์ถึงมาอยู่ในบ้านได้ล่ะคะ.....?"

อย่าทำหน้าตาอึ้งเกียจแบบนั้นสิคะ **ไม่ตื่นเต้นหน้อยเทรอกิคุบ**

"ฉันคิดว่าถ้าอาจารย์ตายไปก็คงจะดีนะะคะ ถ้าอนาคตฉันได้เป็น

นักการเมืองที่มีอิทธิพล ฉันจะกำหนดให้ **'เรื่องน่าขยะแขยง'**

เป็นอาชญากรรม และมีโทษประหารชีวิตล่ะ"

อะไรนะคะ **การปกปิดของแบบเผด็จการแบบนั้น**

ดิฉันจะเป็นเรื่องที่คุณไม่ค่อยมีเหตุผลเท่าไร แต่ก็ทำให้เป็นจริงได้อยู่คะ

สิ่งที่สามพี่น้องยาระมิไม่ชอบสิคะ..... อ่า ดิฉันจะเป็นแบบนั้น แต่ผมไม่ได้
น่าขยะแขยง ดิฉันนั้นจึงไม่เป็นโธซินะคะ

"ไปเอาความเชื่อแบบนั้นมาจากไหนคะ.....? ยังไงก็ตาม เกี่ยวกับคุณซามิ--

ฉันเองก็คิดว่าควรจะต้องกังวลหน้อยนะะคะ สภาพจิตใจของคุณซามิซึ่งมี

'พลังเทพสูงสุด' ที่เป็นศูนย์กลางของโลกอยู่ในครอบครอง เกี่ยวเนื่องกัน

โดยตรงกับรากฐานและความเป็นไปของโลกใบนี้แหละะคะ ถ้าคุณซามิอ่อนแอ

พวก 'เทพมาธ' ก็จะทำอะไรตามใจชอบ และ 'สิ่งผิดปกติ' ที่เหล่า 'ปวงเทพ'

สร้างขึ้นเพื่อให้เธอฮาเฮก็จะเกิดขึ้นยังงั้นล่ะคะ"

อ่า หนูนี้เป็นแบบนั้นสินะคะ โลกของเธอแน่

แล้วคุณคาเคะมิ-- ทำอะไรอยู่เทรอกิคุบตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว?

นี่ก็เลยเวลาอาหารกลางวันมาแล้วด้วย?

"เปล่าหรอกคะ ฉันว่าจะไปเยี่ยมคุณซามิพอดินะคะ แต่ถ้าไปมือเปล่า

ก็ขี้ใจอยู่-- ก่อนอื่นก็เลยคิดว่าจะทำข้าวต้มกับสาเกไซ² ไปให้ล่ะคะ"

แต่ว่าคุณซามิไม่ได้เป็นหวัดนะคะ.....

คุณคาเคะมิเนี่ยมีส่วนที่เหนือความคาดหมายเหมือนกันนะคะ.....

² Tamagozake เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ชนิดหนึ่งประกอบด้วยสาเกร้อน หน้าตาล และไข่ นิยมใช้ดื่มเพื่อคลายร้อนในเด็กและผู้ใหญ่

ต่อไปก็อาจารย์ชูรักครับ.....

โอ๊ะ อยู่ที่นี่ครับอยู่นี่

ทำไมไปอยู่บนหลังคาละครับ? ตามหาดังนานแน่

"หะๆ? โทษทีนะ เห็นอากาศดี ก็เลยมาอาบแดดนะ☆ พี่คามิโอมิ มีธุระอะไรกับฉันเหรอ?"

ขอเดี๋ยวนะครับ คุณเป็นใครเหรอครับ

"? ฉันก็ขะยะมิ ชูรักใจ? พี่คามิโอมิก็ถามแบบตลกๆ นี่ พี่ชายมาอาบแดดด้วยกันสิ☆ ความเห็น้อยล้าจะหายเกลี้ยงเลยนะ หะๆ.....☆"

อ้อ แบบนี้นี่เอง อาจารย์ชูรักยังติดบักอยู่อีกเหรอครับเนี่ย.....

เพราะว่าภาพของอาจารย์ชูรักที่ทำทางเหมือนคุณลุงแก่ๆ มันติดตาเกินไปละครับ พอทำตัวไร้เดียงสาแบบนี้ มันทำให้ผมรู้สึกไม่ดีเอามากๆ เลยละครับ

"เรื่องนั้น คากะมิจังก็อธิบายให้ฟังแล้วละ แต่ว่าไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร-- ความจริงแล้วฉันนิสัยไม่ค่อยน่ารักขึ้นเหรอ? แต่ว่านะ เชื้อสิ พี่คามิโอมิ..... ฉันนะที่จริงแล้ว ไม่พูดจาวว่าร้ายคนอื่น แล้วไม่ตีแม่เหล้าด้วย เป็นเด็กผู้หญิงปกติเลยละ☆ อ๊ะ พระอาทิตย์ช่วยจั้ง ช่วยชะจน น้ำตาจะไหลเลย.....หะๆ"

ทั้งๆ ที่ตั้งใจจะมาขอคำปรึกษาเรื่องคุณชัชชามี แต่ตอนนี้อาจารย์ชูรักทำจะอากาศหนักกว่าอีกนะครับเนี่ย.....

เอ่อ ขอให้หายจากโรคนี้ไวๆ แล้วกันนะครับ

"แต่ว่า ฉันไม่ได้ป่วยนะ? พี่คามิโอมิต่างหากที่แปลกๆ นะ!"

แล้วก็กรุณาหยุดเรียกผมว่า 'พี่คามิโอมิ' ด้วยเถอะครับ

● REC

REC

คุณชาสามี~

ขอโทษที่ปล่อยให้ได้อยู่คนเดียวนะคะ

พี่ชายกลับมาแล้วนะคะ~?

เอ้า เปิดประตูหน่อยค่ะ พี่ชายกลับมาให้จูบต้อนรับแล้วนะคะ!

ทุกคนที่บ้านน่าจะมิกี้เป็นห่วงนะคะ?

ใกล้จะเปิดภาคเรียนปี 2 แล้วนะคะ อย่าทำหน้าตาผิดมน

แบบนั้นสิคะ ออกมาข้างนอกด้วยรอยยิ้มเถอะนะคะ?

พี่ชายจะคอยช่วยอยู่ข้างๆ นะคะ!

".....เบาใจได้เลยค่ะ....."

アツキ

ツ

ツ

ツ

ツ

ツ

ツ

Author
Akira
Illustration
Hidari

ツ

ツ

ตอนที่ 1 / เก็บตัวอยู่ในห้อง→จับตัวเองอยู่ในห้อง	007
ตอนที่ 2 / ทิมะ (ตอนแรก)	015
ตอนที่ 3 / ทิมะ (ตอนจบ)	037
ตอนที่ 4 / สฟิงค์ผู้อ่อนแอ	053
ตอนที่ 5 / ดำเนินยุคของประสู	069
ตอนที่ 6 / บทพิจารณาของมิจิจิงไปงามธรรมดา❶	093

ตอนที่ 7 / เพื่อโลกที่อบอุ่น	099
ตอนที่ 8 / ฟอสซิลของแม่และลูก	123
ตอนที่ 9 / การพูดคุยกับของคนทั้งสาม	135
ตอนที่ 10 / จนกว่าความฮาที่ดียังจะขึ้น	153
ตอนที่ 11 / บทพิจารณาของมิจิจิงไปงามธรรมดา❷	181
ตอนที่ 12 / แม่เมค	189

ตอนที่ 13 / ความลับของโมริมิ❶	209
ตอนที่ 14 / ความลับของโมริมิ❷	223
ตอนที่ 15 / ความลับของโมริมิ❸	231
ตอนที่ 16 / ความลับของโมริมิ❹	239
บทส่งท้าย	251

ภาคที่ 1

อามะโนอิวาโตะ

005

ภาคที่ 2

ฮัตสึโนะมิโกะ

098

ภาคพิเศษ

คุชินาดะฮิเมะ

205

ลิลุโยมิ ซาซามิ
คุณซาซามิ
น้องสาวของคามิโยมิ
อายุ 16 ปี

ลิลุโยมิ คามิโยมิ
พี่ชาย
ครูโรงเรียนโคโนะ
ฮานะซากุยะ

ซางะมิ ซึซึกิ
พี่สาวคนโต
ในสามพี่น้อง
ครูโรงเรียนโคโนะ
ฮานะซากุยะ

ซางะมิ ตากะมิ
พี่สาวคนรอง
ในสามพี่น้อง
นักเรียนโรงเรียนโคโนะ
ฮานะซากุยะ

ซางะมิ ทามะ
น้องสาวคนเล็ก
ในสามพี่น้อง
นักเรียนประถม

Characters

アツキ

ツ

ツ

ミ

@

ツ

ツ

ツ

ツ

ツ

↓ฉันขอสาปแช่ง คนที่นำลูกเข้ามาในห้องของฉัน
สิคุโยมิ ซาซามิ

3

日誌鎖の美

呪いあれ。

わたしの部屋に侵入しようとするな。

ภาคที่ 1
อามะโนะอิวาโตะ³

---

³ เรื่องเล่าในเทวดานานญี่ปุ่น กล่าวถึงครั้งที่เทพอามาเทราสุไปหลบอยู่ในถ้ำสวรรค์อิวาโตะ ส่งผลให้โลกทั้งใบมืดมิด ปวงเทพอื่นๆ จึงจัดงานรื่นเริงเฉลิมฉลองอย่างสนุกสนาน เพื่อหลอกล่อให้อามาเทราสุออกมาทำงานออกถ้ำ

ငါတို့အဖို့

ตอนที่

1

เก็บตัวอยู่ในห้อง

→ ชั่งตัวเองอยู่ในห้อง

[ฉันขอสาปแช่ง คนที่บุกรุกเข้ามาในห้องของฉัน
ลึคโยมิ ซาซามิ]

@@@

‘แปะ’

ฉันติดป้ายกระดาษที่ทางเข้าออกห้องของฉัน—บน
บานประตูไม้ ช่างในมีใจความว่า [ฉันขอสาปแช่ง คนที่บุกรุก
เข้ามาในห้องของฉัน ลึคโยมิ ซาซามิ]

คล้ายกับ ฟาโรห์! ที่รวมประเทศเป็นหนึ่ง

ฉันซึ่งเป็น ‘มิโกะแห่งลึคโยมิ’ ที่ต้องสืบสายเลือดด้วย
การแต่งงานกันภายในเครือญาติ ก็คล้ายกับฟาโรห์แห่งอียิปต์
ที่รับสืบทอดพลังจากเทพเจ้ามาปกครองมนุษย์

“เพื่อที่จะทำให้ฉันพอใจ ‘ปวงเทพ’ รอบ ๆ จึงกำจัดทุก
คนที่พยายามบุกรุกเข้ามาในห้องของฉัน เหมือนกับพวกนัก
โบราณคดีหรือพวกหัวขโมยที่พยายามบุกรุกเข้าไปในพีระมิด แล้ว
ค่อย ๆ บาดเจ็บล้มตายจากคำสาปไปที่ละคน ทีละคน”

หึหึหึ ฉันหัวเราะเบา ๆ กับตัวเอง

“ด้วยสิ่งนี้— ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถเข้ามาในห้องของ
ฉันได้”

ฉันพึมพำคนเดียว พลังปิดประตู— แล้วเดินกลับ
เข้าไปในห้อง

บนเตียงนอนที่เต็มไปด้วยตุ๊กตา มินิตุ๊กตา โคมไฟแบบ
ตั้งโต๊ะ หนังสือการ์ตูน นิตยสาร นิยาย เครื่องเล่นเกมพกพา
และขนมจำนวนมากที่เอาไว้อินแกหิววางระเกะระกะอยู่

“นี่ไม่ใช่การเอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้องเป็นฮิดิโคโมริ
เหมือนเมื่อก่อน แต่เป็นการกักขังตัวเองในห้องต่างหาก”

เหล่าตุ๊กตาจำนวนมากที่กองอยู่บนเตียงมองดูเหมือน
ประชาชน และคนที่ปกครองประเทศเล็กๆ (ห้อง) นี้— ก็คือ
ฉันเอง

“จะเรียกว่าตั้งค่ายก็ได้”

หรือจะบอกว่าเป็นคือสงครามก็ไม่ผิด

“ไม่มีใครกล้าบุกรุกเข้ามาในห้องของฉันสักคนเดียว”

แม้กระทั่งคนที่รักฉันที่สุดในโลกอย่างพี่ชาย

และสามพี่น้องยางะมิ— ที่คอยช่วยเหลือ นำทาง และ
ปกป้องฉันอยู่เสมอ

“ท่านซาชามิ! ทำไมถึงได้ตั้งค่ายอย่างประมาทแบบนี้
ล่ะครับ!?”

วันก่อน เพิ่งมีสมาชิกใหม่เพิ่มเข้ามาในห้องของฉัน—

ตุ๊กตาเประคราบเลือดที่อัดแน่นไปด้วยความทรงจำเกี่ยวกับแม่ ฉันทันขยับมันและเล่นคนเดียวเหมือนกับเด็กน้อย

“แบบนี้มันไม่มีโอกาสชนะเลยนะครับ! เพื่อที่จะได้เห็นหน้าหรือตมกลืนของท่านซาซามิ คุณพี่ชายจะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อที่จะเข้ามาข้างในให้ได้อย่างแน่นอน นอกจากนี้ยังมีสามพี่น้องยางะมิซึ่งเป็น ‘ปวงเทพ’ ที่มีพลังแข็งแกร่ง ดังนั้น ถึงจะใช้ ‘พลังเทพสูงสุด’ ขัดขวางไว้ แต่โอกาสที่จะบุกเข้ามาได้ก็มีสูงครับ!”

ฉันทันั่งอย่างเป็นระเบียบ แล้วพูดอย่างน่าเกรงขาม

“ฉันทันลองคิดดูแล้ว การเผชิญหน้ากับคนวิตถารอย่างพี่ชาย แล้วก็พวกพลังมหาศาลอย่างสามพี่น้องยางะมินะ น่าจะอยู่ที่ 50:50— ทำไมนะหรือ เพราะว่าครั้งนี้ฉันทันจะสู้อย่างเต็มกำลัง จะปลดปล่อย ‘พลังเทพสูงสุด’ ทั้งหมดที่พยายามสะสมกันเอาไว้จนถึงตอนนี้ ขัดขวางไม่ให้พวกนั้นบุกรุกเข้ามาได้”

“โอ้วว ในที่สุด.....!”

“ท่านซาซามิที่เอาแต่พูดว่า ‘จะเริ่มพยายามตั้งแต่วรุ๊งนี้’ หรือ ‘ฉันทันก็แค่ยังไม่ได้อาจจริง’ มาโดยตลอด ในที่สุดก็จะลงมือทำจริงๆ แล้วสินะครับ.....!”

เหล่าตุ๊กตาตะโกนด้วยเสียงดีใจสุดขีด

‘หมับ!’

ฉันทันกอดอก แล้วยกขวดชาบนเตียงขึ้นเพื่อปลุกระดม

“พวกเราคือผู้ชนะ! เพื่อวันหยุดฤดูใบไม้ผลิที่สงบสุข!”

ชา-ชา-มิ ! ชา-ชา-มิ ! ชา-ชา-มิ !

ฉันพยักหน้าให้เหล่าประชาชนที่กำลังเคลิ้มฝัน พลัง
ฟังเสียงร้องสรรเสริญ (แน่นอนว่าฉันจินตนาการขึ้นมาเอง)

ใช่แล้ว

ฉันจะใช้เวลาในช่วงวันหยุดฤดูใบไม้ผลินนี้อย่างสงบสุข
โดยไม่พยายาม

มุดตัวอยู่ในผ้าห่ม ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายไปกับการ
กินและการนอน

“ไม่ว่าใครก็ขัดขวางไม่ได้—”

เมื่อไม่นานมานี้มีเรื่องน่าเศร้าเกิดขึ้น

ฉันผู้ซึ่งเวลาและอ่อนแอได้ทำลายสัญญาที่ให้ไว้กับ— แม่
ที่ฝ่าฝืนกฎของโลกใบนี้โดยการกลับมาจากโลกแห่งความตาย

เพราะเหตุนั้น ฉันจึงไม่สามารถออกจากห้องได้

ถ้าออกไปข้างนอก จะรู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมา

แต่ว่า— เพราะอย่างนั้น ฉันจึงควรจะพักผ่อนสักหน่อย

ไม่ได้ตั้งใจจะเก็บตัวอยู่ในห้องไปตลอดหรอก

ไม่ได้ตั้งใจจะตั้งค่ายแบบนี้ต่อไปเรื่อย ๆ หรือ

พักร่างกายและจิตใจ ถ้าทำใจยอมรับได้แล้ว ฉันจะ
กลับไปพยายามใหม่

เพราะว่าเป็นฤดูใบไม้ผลิที่พิเศษ

แต่ว่าทั้งพี่ชายและสามพี่น้องยางะมิกิยังบุกเข้ามา
โดยที่ไม่รู้อะไรเลย— โดยที่ฉันไม่ได้ร้องขอ

ถ้าเจอหน้ากัน ฉันที่ตอนนี้จิตใจไม่มั่นคงก็ไม่ว่าจะทำยังไงดี
ฉันซึ่งเผชิญกับเรื่องเลวร้ายมานั้น ทั้งเจ็บปวดและ
เหน็ดเหนื่อยแทบขาดใจ

เพราะงั้น จึงไม่อยากเจอใครทั้งนั้น

ฉันจะเก็บตัวอยู่ในห้อง ใครจะมองว่าดีอด้านก็ช่าง

อยากจะทำขอบคุณความใจดีของพวกเขานะ แต่ว่าครั้งนึ
มันหนักหนากว่าครั้งอื่นมาก

“แล้วก็—”

ฉันก็มั่งมั่งมองตัวเอง พลังถดถอยหายใจ

มันมีสิ่งผิดปกติไปอยู่อย่างหนึ่ง

ถ้ามีใครเห็นสิ่งนี้จะต้องร้องโวยวายเป็นการใหญ่แน่ๆ
เพราะงั้นจึงไม่สามารถเจอใครได้

“จะไม่ออกข้างนอก จะไม่พูดคุยกับใคร จะไม่ทำอะไร
ทั้งนั้น”

ฉันมุดตัวเข้าไปในผ้าห่ม แล้วหยิบ ‘เครื่องสังเกตการณ์
พี่ชาย’ ขึ้นมาสวม

เครื่องที่ไว้สำรวจความเคลื่อนไหวของพี่ชาย— ที่ฉาย
ภาพด้วย ‘มุมมองของเทพเจ้า’

“ฉันนะ ถึงตายก็คงไม่พยายามหรอก”

ฉันเปิด ‘เครื่องสังเกตการณ์พี่ชาย’ แล้วภาพตรงหน้า
ก็เปลี่ยนไป

1276

1/

1/

1/

1/

1/

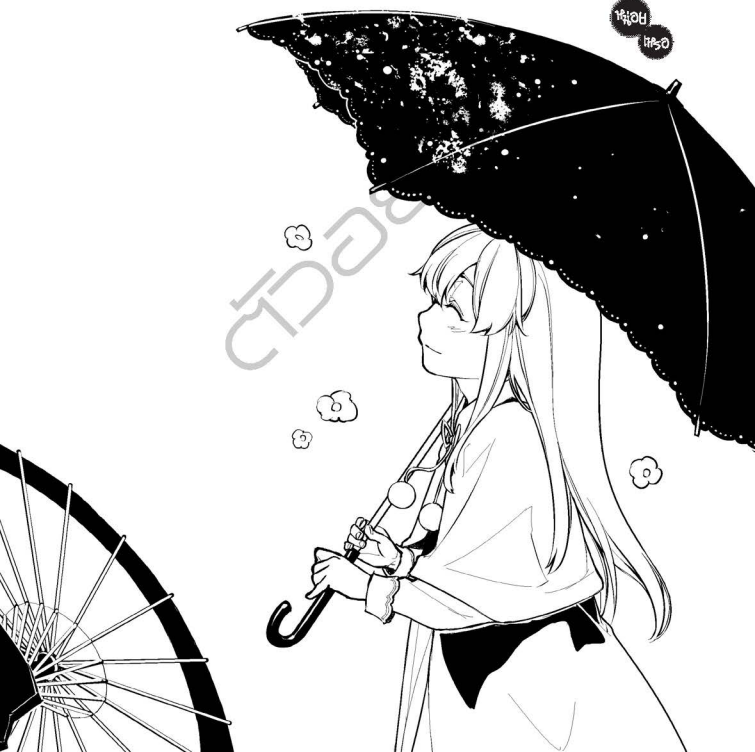
@

1/

1/

1/

3

ငါတို့အဖို့

ตอนที่ 2 หิมะ (ตอนแรก)

โลกสีขาวโพลน

ทั้ง ๆ ที่เป็น— ฤดูใบไม้ร่วงแท้ ๆ แต่ละแวนนั้นก็กลับมี
หิมะตกหนัก

ไม่เป็นธรรมชาติเลยแฮะ

บนเส้นทางที่ถูกหิมะปกคลุมจนมองแทบไม่เห็นนั้น
สามพี่น้องยางะมิกำลังเดินอยู่

น้องสาวคนเล็ก ทามะกางแขนทั้ง 2 ข้างออก พลัง
ร้อง “ว้าวว้าว” แล้ววิ่งไปรอบ ๆ โดยไม่กางร่ม— แต่อยู่ ๆ เธอ
ก็มองมาทางนี้

“.....?”

เธอเงยหน้าขึ้น หรีดตาเหมือนกับพวกตัวร้ายในหนัง
แล้วจ้องเขม็ง

“มีอะไรหรือคะ ทามะ”

พี่สาวคนรอง คากะมิที่ไม่ว่าจะร้อนหรือหนาวก็ยังคง
ไร้อารมณ์ความรู้สึก เธอสวมชุดนักเรียนแบบหนา พลังมอง
ด้วยใบหน้าที่ประหลาดใจ

ทามะทำหน้าที่ลำบากใจก่อนจะพึมพำออกไปว่า “ไม่มี

อะไร คงจะคิดไปเองละนะ” แล้วเธอก็อ้าปากกว้าง พลังแลบ
ลิ้นออกมากินหิมะที่กำลังตก

“นิมันสกปรกนะคะ”

คากะมิขมวดคิ้วกับพฤติกรรมแปลกประหลาดของน้อง
สาว แล้วอบรมสั่งสอนเธออย่างที่ว่าสาวควรจะทำ

“แล้วเวลาเดินนั้นก็หัดมองทางบ้างสิคะ ถึงอากาศแบบนี้
นี้จะไม่ค่อยมีธวังก็เถอะคะ แต่เธอทั้งตัวใหญ่แล้วก็เกะกะ
เพราะงั้นอย่าไปยืนขวางทางกลางถนนแบบนี้สิคะ”

เธอโผล่หน้าออกมาจากร่มแบบญี่ปุ่น แล้วมองไปยัง
หิมะที่ตกลงมาอย่างไม่ขาดสายด้วยใบหน้าราบเรียบ

“ว่าแต่ อากาศแย่งเลยนะคะ..... ในฤดูนี้ แล้วก็ทะเลว
นี้ทำไมถึงเป็นแบบนี้ไปได้? ก็พอจะมีร่องรอยอยู่บ้าง—
มีความเป็นไปได้ว่าจะเป็ ‘การปรับเปลี่ยน’ นะคะ ถ้าเป็นแค่
อากาศแปรปรวนธรรมดาก็คงจะดีนะคะ.....”

‘ฟุนย่า’ คากะมิหัวออกมา เหมือนกับว่าเหนื่อยกับ
การพูดประโยคยาว ๆ

“การที่จิตใจของคุณชชาซามิซึ่งครอบครอง ‘พลังเทพ
สูงสุด’ ตกอยู่ในสภาพย่าแย่คงจะส่งผลกระทบต่อโลกพอสมควร
เลยสินะคะ จากเรื่องเล่าตามตำนานเทพ ตอนที่ ‘เทพแห่งดวง
อาทิตย์อามาเทราสุ’ เกิดอาการซึมเศร้า แล้วหนีไปเก็บตัวอยู่ใน
ถ้ำอามะโนะอิวาโตะนั้น โลกทั้งใบก็ตกอยู่ในความมืด— แล้วก็
กลายเป็นฤดูหนาว เพราะว่าอามาเทราสุเป็น ‘ดวงเทพ’ ที่มีนิสัย

แบบนี้ หรือจะพูดว่า..... โห้ะ!”

ทามะขว้างหิมะเข้าไปที่หน้าของคากะมิที่กำลังเอา
จริงเอาจัง

“ก๊ากก ฮ่า ๆ ๆ ☆”

ทามะหัวเราะอย่างใสซื่อ พลังปั้นก้อนใหม่ด้วยมือ 2
ข้างที่ห่อหุ้มด้วยถุงมือ

“ง่า ก็พี่คากะมิดูกังวล ๆ นี่นา ว่าแต่ หิมะเนี่ย? ทามะนะ
นอกจากในทีวีแล้วก็เพิ่งเคยเห็นหิมะทับกันหนา ๆ แบบนี้ครั้ง
แรกเลยอ๊ะ! ปาหิมะกันนะ! แล้วก็นะ ทามะนะ อยากปั้นตุ๊กตา
หิมะด้วย!”

เธอยื่นมือไปข้างหน้า พลังมองหิมะที่จะละลายหายไป
บนถุงมือเหมือนกับเป็นสมบัติล้ำค่า

“ทามะชอบหิมะล่ะ ถึงมันจะเย็น แล้วก็ต้องใส่เสื้อผ้า
หนา ๆ แต่ก็สวยอ๊ะ! ถึงหิมะตกตลอดจะทำให้ลำบาก แต่ถ้าตก
บ้างก็ดีเนอะ! หนา ๆ ยิ่งดีเนอะ! ธรรมชาติเนี่ยวิเศษไปแล้ว อยาก
ให้โลกเป็นน้ำแข็งใสบ้าง แบบที่กลายเป็นซ็อกโกแลตอย่างก่อน
หน้านี้้อ๊ะ!”

“ฮะ..... ฮัด.....”

พอเธอเอามือปิดปาก ไหล่ก็เกิดอาการคัน

“จาม!”

“.....เอ้? อะไรนะคะ?”

“จาม! จาม!”

“ทะ ทามะ เธอจามว่า ‘จาม’ อย่างนั้นเหรอ? ปกติมันต้องเป็น ‘ฮัดชีว’ ไมใช่เหรอ?”

“? ทามะ ไม่เป็นแบบนั้นนะ? อ้อ..... ฮัด..... จาม!”

“ฟูนย่า.....☆”

ใบหน้าเอ็นชาของคากะมิมลายหายไปเหมือนกับหิมะที่ค่อยๆ ละลาย เปลี่ยนเป็นรอยยิ้มอ่อนโยน เธอมองไปยังทามะที่มีน้ำมูกไหลย้อยออกมาด้วยสายตาลุ่มหลง

“เสียงร้องเหมือนสัตว์แบบนี้หยุดไปเลยค๊ะ..... เหมือนกับสิ่งมีชีวิตประหลาด..... อยู่ๆ ทามะก็น่ารักขึ้นมาเลยค๊ะ.....”

“? ทามะ น่ารัก? แหะ ๆ ๆ .....กรี๊ดดด!”

คากะมิที่ถือหิมะก้อนใหญ่ด้วยมือทั้ง 2 ข้าง เริ่มขว้างหิมะใส่น้องสาว

“เอาอีก! จามอีกสิคะทามะ! กินหิมะเข้าไปเยอะๆ จะได้เป็นหวัด— แล้วร้องเสียงน่ารักๆ แบบนั้นออกมาอีกสิคะ!”

“โอ๊ย!? เจ็บบบ!? หิมะก้อนใหญ่เจ็บกว่าที่คิดอีกอ๊ะ! พี่คากะมิแรงเยอะเนีนา อย่าเอาจริงสิ! REMEMBER PEARL HARBOR⁴!!”

ด้านหลังของทั้ง 2 คนที่กำลังเล่นกันอยู่—

⁴ หมายถึง อย่ำลิมเหตุการณ์ที่เพิร์ล ฮาร์เบอร์ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 มีเหตุการณ์สำคัญอย่างหนึ่งเกิดขึ้น ญี่ปุ่นได้ลอบโจมตีเรือรบของสหรัฐที่ท่าเรือเพิร์ล (แถบฮาวาย) ซึ่งนั่นเป็นการชักนำสหรัฐให้เข้าสู่สงครามโลก และกลายเป็นคำพูดปลุกใจของกองทัพสหรัฐว่า ‘อย่ำลิมเหตุการณ์ที่เพิร์ล ฮาร์เบอร์’ ในเวลาต่อมาสหรัฐก็ได้ทิ้งระเบิดปรมาณู 2 ลูกลงที่จังหวัดฮิโรชิมาและนางาซากิ ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก และทำให้ญี่ปุ่นต้องประกาศยอมแพ้สงคราม

“อีอีอี พวกเขาเธอ 2 คนสนิทกันมากเลยน้ำ ♪”

ได้ยินเสียงเพราะ ๆ ฟังดูใจดี เหมือนกับเด็กผู้หญิงใน
อนิเมะ

เหมือนเจ้าหญิงในเทพนิยายเลยแฮะ

“.....” “.....”

คากะมิกับทามะที่กำลังส่งเสียง กรี๊ดกร๊าด☆หึหึหึ กลับ
มาเป็นปกติ คากะมิทำท่าทางรังเกียจสุดชีวิต ส่วนทามะก็ทำ
หน้าตากระอักกระอ่วน ทั้งสองคนมองไปยังคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง

พี่สาวคนโตในสามพี่น้องยางะมิ— ชิรุกินั่นเอง

แต่จะทำทางแปลกไป

ปกติเธอจะดูเป็นเด็กแค่ภายนอก แล้วชอบพูดจาเหมือน
ลุงแก่ ๆ แต่— ตอนนีทาทางของเธอเหมือนกับว่าเธอกลายเป็น
เด็กอย่างสมบูรณ์

ทั้งการเดินเตาะแตะ ทั้งใบหน้าไร้เดียงสา และเสื้อ
หนาวตัวหนา ทำให้ดูเหมือนสัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่น่าปกป้อง

ชิรุกิซึ่งไม่รู้ลึกถึงสายตาของน้องสาวที่มองดูอย่างลับสน
ยื่นมือออกไปสัมผัสหิมะที่โปรยปรายลงมา พลางพึมพำเบา ๆ
“หิมะช่างอ่อนโยน..... ช่วยดูตูดออกไปให้หมดเลยได้มั๊ย..... ความ
รู้สึกเกลียดชังนี้.....”

ทามะจ้องมองพี่สาวอย่างหวาดกลัว แล้วหันไปมอง
คากะมิด้วยดวงตาที่มีน้ำตาคลอ

“พะ พิคากะมิ”

“อย่าไปสนใจเลยทามะ คิดว่าช่วงนี้เธอคงจะไม่ค่อยสบายนะ ปล่อยทิ้งไว้ดีกว่า”

คากะมิทำหน้าตาลำบากใจ พลังหยิกเข้าที่แก้มของพี่สาวเหมือนกับจะเขีคให้แน่ใจว่าเธอคือตัวจริง

“พี่สาวแปลก ๆ ไปตั้งแต่ตอนที่ตกลงไปใน ‘โลกแห่งความมืด’ แล้วใช้ดาบมูราคูโมะเป็นเครื่องนำทางให้กลับมา..... ในระหว่างที่กลับมา มีบางอย่างผิดพลาดนั้นหรือคะ? เกิดอะไรขึ้นที่ ‘โลกแห่งความมืด’ กันคะ.....?”

“พะ พี่ซึรุกิเสียแล้วหรือ? ถ้าดีแล้วจะหายหรือ?”

“สาเหตุที่ทำให้พี่สาวอยู่ในสภาพเหมือนติดบักซ์แบบนี้ยังไม่ชัดเจน แต่พี่สาวเองก็คงไม่อยากถูกกระตุ้นมากเกินไป เอาที่เห็นนอกจากจะทำให้ ‘หนวกหู’ แล้วก็ไม่ได้มีอะไรร้ายแรงหรอกคะ”

คากะมิถอนหายใจออกมาอย่างแรง แล้วเดินเร็วขึ้น

“ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่ต้องบริหารจัดการโดยด่วนคือ— เรื่องของคุณชัชวาลคะ ฉันเองก็ไม่รู้เรื่องละเอียดนัก..... ก่อนอื่นจึงต้องเรียกอาจารย์ออกมาเจอกันที่แฟมิเรส⁶ แล้วให้เขาเล่าให้ฟัง”

คากะมิขึ้นไปยังป้ายของร้านแฟมิเรสที่เปิดแม่ในวันหิมะตกหนักแบบนี้

ทามะและซึรุกิตรงเข้าไปคลอเคลียเธอทันที

⁵ อากาศที่เกิดจากคำสั่งของโปรแกรมมีชื่อผิดพลาด

⁶ ย่อมาจาก Family Restaurant เป็นร้านอาหารที่เน้นกลุ่มลูกค้าประเภทครอบครัว มักจะมีเมนูพิเศษของแต่ละแบรนด์ร้าน